

vůle žalobkyně jako věno. Touto námitkou obíral se odvolací soud a vyvrátil její opodstatněnost, pročez tu nelze mluvit o odporu se spisy. Snaží-li se žalovaný v dovolání uplatňovati, že žalobkyně onu částku žalovanému k umožnění provozu trafiky zapůjčila, jde o novotu v dovolacím řízení nepřipustnou (§ 482/2 a 513 c. ř. s.), při čemž jest připomenouti, že v pracovních sporech podle zákona ze 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n. jsou novoty sice přípustné s obmezením odst. (3) § 33 zák. č. 131/1931 v odvolacím řízení (arg. slova »projednávali se věc před odvolacím soudem znovu«), ale nejsou přípustné v dovolání (§ 34 odst. (4) cit. zák.).

Čís. 13275.

Nelze předpokládati, že došlo k uzavření služební smlouvy mezi rodiči a dětmi již tím, že tyto oněm konaly práce, nýbrž jest třeba prokázati, že se taková úmluva ať výslovně ať mlčky stala. Z toho, že dcera konala otci zemědělské práce, nelze o sobě dovoditi, že mezi nimi došlo aspoň mlčky ke služební smlouvě nebo vůbec ke smlouvě o konání prací za plat.

Domněnka § 2 (1) vyživ. zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, neplatí, jde-li jen o nárok dítěte proti otci na odměnu za konané služby.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 2324/33.)

Žalobkyně domáhala se na svém otci zaplacení odměny za práce, jež prý mu konala. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně uplatňuje dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. a vytýká právní mylnost názoru odvolacího soudu, že v souzeném případě nebylo prokázáno, že mezi stranami došlo ke služební smlouvě, a že platí domněnka, že mezi rodiči a dětmi nebyla ujednána odměna. Žalobkyně má za to, že došlo ke služební smlouvě mezi stranami a že má proto podle § 1152 obč. zák. nárok na přiměřenou odměnu. Leč odvolací soud v souhlasu s judikaturou nejvyššího soudu (srov. rozh. čís. 450, 7073, 8544 sb. n. s.) správně dolíčil, že nelze předpokládati, že došlo k uzavření služební smlouvy mezi rodiči a dětmi, i když tyto oněm konaly práce, nýbrž že jest třeba prokázati, že taková úmluva ať výslovně, ať mlčky se stala, a právem usoudil, že z pouhé okolnosti, že žalobkyně konala žalovanému, svému otci, zemědělské práce, nelze dovoditi, že mezi stranami došlo aspoň mlčky ke smlouvě služební nebo vůbec ke smlouvě o konání prací za plat. Dovolatelka sama uznává, že onen názor odvolacího soudu odpovídá judikatuře nejvyššího soudu, míní však, že se nelze nadále řídit touto judikaturou vzhledem k vyživovacímu zákonu (ze dne 16. prosince 1930, čís. 4/1931 sb. z. a n.),

jenž prý předpokládá úmluvy o odměně mezi blízkými osobami a stíhá jich obcházení trestně. Dovolatelka má tu patrně na mysli ustanovení § 2 cit. zák. Leč, jak z doslovu odstavce (1) tohoto paragrafu plyne, platí domněnka, že byla smluvena mzda nebo odměna za práce nebo služby konané osobě blízké, jen tehdy, p o r u š u j e - l i osoba, konající práce nebo služby osobě blízké, p o v i n n o s t uvedenou v § 1, totiž právní závazek v y ž i v o v a t i, vychovávat nebo zaopatřit jiného. Nebyl-li tento právní závazek porušen, domněnka § 2 (1) neplatí. V souzeném případě však nejde vůbec o porušení vyživovací povinnosti a nehodí se sem proto domněnka § 2 (1), již by se ostatně mohla dovolávat jen osoba třetí, jejíž vyživovací nárok byl porušen.

Čís. 13276.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Byla-li ve směnečné adrese uvedena p ř e s n á a d r e s a příjemcova, při protestu však, jenž byl prováděn ve lhůtě stanovené směnečným zákonem, se ukázalo, že příjemce v udaném bytu již nebyl, nelze říci, že nebylo vyhověno požadavku § 98 (3) směn. zák., nebylo-li další pátrání po jeho novém bytu již možné z důvodů spočívajících v jiných okolnostech než v osobě věřitele neb úředního orgánu pověřeného protestací.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 67/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný výstavce mimo jiné, že směnka nebyla nikomu presentována, ježto příjemce Otto G. v Praze nikdy nebydlel a tudíž mu tam nemohla býti směnka platně presentována, aniž pro neplacení protestována. P r o c e s n í s o u d p r v é stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Presentace směnky se stala v bydlíšti příjemcově. Za bydlíště příjemcovo jest považovati podle § 3 čís. 7 směn. zák. místo uvedené u osoby směnečníka. To bylo Praha II., Panská 8. Tam však příjemce směnky nebyl. Nemožnost vypátrati jeho obydlí pokládati jest za zjištění, ježto dotaz na policejním ředitelství zůstal bezvýsledný a okolnost ta byla i v protestu poznamenána (§ 98 poslední odstavec sm. zák.). Byla tudíž směnka platně presentována a protestována. O d v o l a c í s o u d směnečný platební příkaz zrušil. D ů v o d y: Soud odvolací seznal z protestu, že směnka notářem na požádání banky byla předložena ku placení příjemci směnky Otto G-ovi v udané adrese směnečné, t. j. v Praze II., Panská ul. č. 8, ale bezvýsledně; notář totiž se dověděl na místě samém, že G. přesídlil neznámo kam. Proto se notář k vůli správné adrese odebral na policejní ředitelství, kde již bylo uzavřeno. Z tohoto protestu tedy vyplývá, že notář dotaz na policejním ředitelství neučinil, ježto bylo již uzavřeno. Podle odst. (3) § 98 směn. zák. jest pokládati nemožnost vypátrati obydlí teprve tehdy za zjištěnou, zůstal-li bezvýsledným dotaz veřejného